

Quaderns

31

Carles Soler i Perdigó

EL CONCILI
PROVINCIAL
TARRACONENSE,
AL CAP DE
VINT-I-CINC ANYS

Memòria curs 2019-2020

Índex

<i>I. Preliminars del Concili Provincial Tarraconense</i>	3
<i>II. La pregària del concili i pel concili</i>	3
<i>III. Resolucions conciliars</i>	4
<i>IV. La recepció del concili</i>	6
<i>V. A manera de balanç</i>	8
<i>VI. Reptes pendents</i>	9
<i>Informe memòria curs 2019-2020.</i>	15

INSTITUT SUPERIOR DE CIÈNCIES RELIGIÒSES DE GIRONA

31

Carles Soler i Perdigó

**EL CONCILI
PROVINCIAL
TARRACONENSE,
AL CAP DE
VINT-I-CINC ANYS**

Memòria curs 2019-2020

EL CONCILI PROVINCIAL TARRACONENSE, AL CAP DE VINT-I-CINC ANYS

I. PRELIMINARS DEL CONCILI PROVINCIAL TARRACONENSE

S'han complert ja vint-i-cinc anys de la celebració del Concili Provincial Tarraconense (CPT) de 1995. És un dels records que tinc més fortament gravats. Feia dos-cents seixanta-tres anys que la sèrie de concilis de la Tarraconense restava interrompuda. La convocatòria va ser una novetat singular, que s'endevinava important.

I ho va ser, en tots els sentits. Vam estrenar la normativa per a la convocatòria i la celebració de concilis particulars establerta pel Codi de Dret Canònic promulgat després del Vaticà II.

No em vull entretenir, ara, a comentar el «fet» del Concili, o la seva prehistòria –que la té– o la seva preparació immediata en les nostres Esglésies o la celebració de les sessions conciliars. Sens dubte que es tracta del gran esdeveniment de les Esglésies de la Tarraconense. En comptes de mirar cap al passat, àdhuc el més recent, voldria veure el present i també esguardar, ni que sigui una mica, el futur. Això no obstant, no podem prescindir del concili, per la senzilla raó que, per la seva pròpia naturalesa, és un esdeveniment que es projecta cap el futur. Un concili no és un esdeveniment efímer, passatger, com molts d'altres en la història de l'Església i del món. És un esdeveniment que es projecta molt més enllà del període de la seva celebració efectiva. El CPT fou convocat i es va celebrar pensant en el futur. Presentaré, breument, tres realitats viscudes en el nostre concili, de les quals tinc un record gran i estimulant.

II. LA PREGÀRIA DEL CONCILI I PEL CONCILI

Va ser insistent la pregària de milers i milers de cristians de tot Catalunya durant la preparació, l'etapa diocesana de reflexió i la celebració del Concili, demanant: Esperit, ¿què dieu a les nostres Esglésies? Les celebracions litúrgiques (la celebració de les Laudes i les Eucaristies del dissabte i del diumenge i les Vespres del divendres i del dissabte) en els llargs caps de setmana de les jornades conciliars, van ser sòbriament solemnes, exemplars i realment estimulants. Es va desvetllar una gran esperança. Però, potser, les esperances

no eren les mateixes per a tots. Evangelitzar la nostra societat plural i secularitzada era la finalitat primordial. I calia que tots fóssim evangelitzats.

Déu nostre Senyor va ser ben present en el nostre concili. Ja des de l'Edicte d'Indicció, que ens convocava en el nom de la Santíssima i Indivisa Trinitat. En l'inici del capítol segon, dedicat a la Paraula de Déu i a la celebració dels sagraments, hi trobem la següent resolució, considerada, a més, prioritària: «L'Església escolta la Paraula de Déu i la proclama com a paraula de salvació. El Concili insta (...) cada fidel cristià a escoltar-la en l'Església i a pregar amb ella, per tal de viure de la seva força transformadora i en plena obediència de fe al Senyor, sota el guiatge de l'Esperit Sant».

La primera resolució del tema tercer del Concili (resolució 76), malgrat ser exhortativa en la seva totalitat, els bisbes la van considerar prioritària i vinculant. I és que sense el compromís de seguiment personal del Crist, després de l'encontre transformador que ens ha fet experimentar el goig i la pau de la filiació divina i la germanor, les resolucions conciliars són lletra morta. Poden ser interessants, fins i tot sorprenents (han estat considerades com un magnífic tractat de pastoral), però serien incapaces de donar vida, d'impulsar una eficaç evangelització, de motivar una litúrgia estimulant, d'alliberar-nos dels entrebancs per a una acció i un servei pastoral en una comunió eclesial dinamitzadora. El Concili és, sobretot, un gran acte de fe, d'esperança i de caritat. He cregut oportú subratllar-ho en aquesta primera part. Perquè aquest és el missatge primordial que el Concili va adreçar als fidels cristians del 1995 i, mirant més enllà –com és propi dels concilis–, a nosaltres, els cristians d'avui, i als dels segles venidors, perquè, com ja hem dit, un concili no és un esdeveniment efímer sinó que es projecta cap al futur.

III. RESOLUCIONS CONCILIARS

Si es fa una lectura detinguda de totes i cadascuna de les resolucions dels quatre capítols del CPT es detecta que se'ns proposa una nova manera de mirar la societat, el nostre món concret, les persones a qui, per mandat de Crist, hem d'adreçar la seva Bona Notícia.

Es constata el caràcter secular i plural de la societat catalana, així com l'allunyament de l'Església de moltes persones –i de nombroses institucions públiques i privades– i se'ns proposa un examen seriós per prendre consciència de la responsabilitat que tenim en les causes d'aquest allunyament. Se'ns insta a mirar aquesta nostra societat amb comprensió i simpatia. Es desqualifiquen actituds, consideracions i judicis de suspicàcia,

rebuig, temença o de simple distanciament. La comprensió i l'acolliment benivolent, i la transparència de l'amor misericordiós i redemptor de Jesucrist és manifest en el conjunt de les resolucions i s'accentua en aquelles que fan referència a situacions problemàtiques de les persones, a la presència i a l'actitud davant les institucions culturals, les escoles i les catequesis en la manera de proposar i difondre la Paraula de Déu. En aquest mateix sentit s'expressen pel que fa a la pastoral dels sacraments, al respecte dels drets de les persones en l'Església, a les relacions socials, a la sensibilitat envers la justícia social i a la caritat solidària i fraternal envers els més pobres i marginats.

En la introducció doctrinal-pastoral que els bisbes avantposen a les cent setanta resolucions, es diu: «La nostra acció pastoral es mou, en la seva gran majoria, en el marc de la societat catalana. Nosaltres l'estimem, perquè és la que Déu ha volgut, en la seva providència, que fos la nostra, tot i reconeixent les seves llums i les seves ombres». I encara: «En el Concili hem mirat tota aquesta realitat eclesial i social amb una immensa simpatia, alhora que il·luminats per la mirada del Bon Pastor que desitja que les ovelles coneguin la seva veu i el segueixin per tenir vida».

Aquesta immensa simpatia connecta amb la mirada del Bon Pastor, que demana la conversió del cor: «Ens cal convertir-nos al Déu viu, que promet futur i esperança al seu poble (cf. Jr 29,11), amb el benentès que el futur de Déu és més que el futur de les nostres mans. Ens cal convertir-nos a Jesucrist, que ens crida constantment a rebre el seu Evangeli en els nostres cors i que s'ofereix com a font d'aigua vivificant (cf. Jn 7,37-38). Ens cal escoltar i obeir l'impuls de l'Esperit, que protegeix i consola les Esglésies i cadascun dels fidels, alhora que empeny i prohibeix (cf. Ac 9,31; 16,6.7; 19,21...)».

La primera resolució (anomenada declaració d'intencions) demana que el Concili assumeixi el context en què es mou avui la fe cristiana i que, seguint l'ensenyament i el testimoni de Jesucrist, no condemni el món, que el Fill de Déu ha vingut a salvar, sinó que «ha d'acceptar i estimar la societat actual perquè és la nostra i perquè, en ella, les dones i els homes de bona voluntat malden per descobrir la veritat i el bé».

Aquestes actituds porten el Concili a descriure l'evangelització en aquests termes: «Fidels a les veus d'aquest Concili, i a les de l'Etapa Diocesana de reflexió, podem dir que evangelitzar és descobrir en el cor de cada dona i de cada home l'acció i l'escalf de l'Esperit; és establir les mediacions oportunes per tal que les persones senzilles, i tal vegada afligides, puguin trobar-se amb Déu. Evangelitzar és ajudar a refer l'experiència de Déu de molta gent allunyada, experiència que està intrínsecament lligada a l'amor als germans i, per

tant, a aquella opció preferent pels pobres i per la justícia que fou distintiu del Messies Jesús».

La primera resolució conclou fent una decidida opció pel tipus de comunitat eclesial que volem, prenent com a referent ideal la descripció de la comunitat de Jerusalem d'Ac 2,42: «Tots eren constants a escoltar l'ensenyament dels apòstols i a viure en comunió fraterna, a partir el pa i a assistir a la pregària».

Conseqüentment, «el Concili demana als pastors de parròquies, de comunitats i de moviments, i a tots els qui estan en missió en el món obrer, de la salut, de l'ensenyament, etc., que en totes les circumstàncies en què entrin en contacte amb practicants ocasionals o amb no practicants anunciïn Jesucrist salvador amb un gest i amb un llenguatge capaços de comunicar la tendresa i l'amor de Déu» (resolució 4). I encara, a la resolució 5: «El cristià ha d'aportar a la nostra societat un estil de vida sobri, solidari, amb una visió positiva del nostre poble, d'alegria que es comunica, de gratuïtat, de compromís i de participació en la vida associativa i política, i també de llibertat davant els nous ídols socials». És un nou estil, una nova mirada, el renovat impuls del Vaticà II, la novetat sempre actual de l'Evangeli. El mateix estil, el mateix to i la mateixa estimació lleial que trobarem en els altres tres capítols.

IV. LA RECEPCIÓ DEL CONCILI

Una paraula encara sobre la «recepció». La teologia i, especialment la canonística, feia temps que no hi prestaven gaire atenció. Fins ben entrada l'Edat Mitjana, la recepció i l'acceptació eren un complement necessari de les decisions formals dels sínodes i dels concilis. El *sensus fdelium* tenia una explícita ressonància. El creixent increment de les Decretals, al llarg de tota l'Edat Mitjana, i les intervencions originals i directes de la Seu romana després del Concili tridentí són la causa de la disminució progressiva dels concilis particulars i dels sínodes, fins a la seva pràctica desaparició, malgrat les disposicions vigents dels concilis ecumènics i, fins i tot, del que encara disposava el Codi de Dret Canònic de 1917.

Amb lògica fidelitat a les orientacions i pautes marcades en els documents del Concili Vaticà II, el Codi de Dret Canònic de 1983, en establir les normes que han de regir la convocatòria, la constitució, les finalitats i la disciplina de funcionament dels concilis particulars, estableix obligatòriament la participació responsable, per bé que amb vot consultiu, tant en la preparació com en la celebració d'un concili, de tots els estaments del Poble de Déu. Els concilis particulars ja no poden ser només reunions de bisbes, tot i que certa-

ment són els únics que tenen vot deliberatiu. En el nou dret de l'Església, promulgat després del Vaticà II, només les conferències episcopals són reunions exclusives de bisbes, com a organismes permanents de diàleg i configuració de criteris comuns amb vista a l'exercici de la seva responsabilitat pastoral de pares i pastors de les Esglésies locals. Els concilis particulars són instruments extraordinaris, de convocatòria eventual, en els quals tot el Poble de Déu s'ha de sentir convocat a una profunda reflexió –invocant la llum i la força de l'Esperit Sant– per discernir els signes del moment present a fi de prendre decisions que orientin l'acció pastoral, alhora que moguin els cors dels fidels a un nou ardor missioner i renovin i agilitin les estructures eclesials.

Les conferències episcopals, com els diversos consells pastorals (diocesans, arxiprestals i parroquials), els consells presbiterals i els altres organismes eclesials de caràcter permanent, poden fer –i en la majoria d'assumptes han de fer– un aprofundiment progressiu i un seguiment dels temes que tracten. Els concilis, com a instruments extraordinaris i ocasionals, tenen un moment de convocatòria i un temps limitat i concret de celebració, que es pot allargar més o menys. Poden tenir pròrroga en el seu temps de celebració, si es convenient, però, per definició, el seu temps és limitat: tenen una inauguració i una clausura

Hem tingut la sort, i també el risc, d'estrenar pràcticament el nou ordenament canònic que, com a fruit del Vaticà II, ha retornat el sentit més profund de la *receptio*, establint la representació efectiva dels estaments del Poble de Déu i la seva participació activa en l'elaboració de les decisions conciliars. Hem de reconèixer i agrair a Déu el do del Concili Vaticà II i el do viscut i constatat de la participació activa de bona part del Poble de Déu que pelegrina a Catalunya en la consulta prèvia sobre possibles temes, en el treball responsable de l'etapa diocesana de reflexió i en les sessions pròpiament conciliars a sant Cugat del Vallès. També cal reconèixer i agrair la pregària de tot el poble fidel, acompanyant i sostenint aquesta participació.

Sembla oportú recordar aquí dues observacions que feia el papa sant Pau VI vuit dies després de la clausura del Concili Vaticà II. En la primera, el sant pare advertia que no era bona l'actitud dels qui, un cop acabat el Concili, pensaven ser i continuar com abans per mandra, per tranquil·litat o per garantir-se la seguretat i el descans de pensar que «a nosaltres ja ens va bé com fins ara». Aquesta actitud, deia Pau VI referint-se al Vaticà II, no estaria en conformitat amb l'esperit renovador del Concili i tampoc no seria digna dels fills fervorosos i intel·ligents de l'Església. Una altra actitud, oposada a l'anterior, és la dels qui voldrien un concili permanent. Es refereix a aquell estat d'ànim dels qui voldrien sotmetre a debat permanent el que el concili ja ha establert, i així voldrien continuar el procés dialèctic propi de les sessions conciliars.

Sempre serà desitjable –matisa– que pastors i experts en les diferents disciplines no permetin al Poble de Déu una adhesió passiva a la doctrina i als costums establerts dins l'Església, sinó que s'han d'esforçar a procurar animar i omplir de conviccions vives la fe i la vida dels fidels, amb nous estudis i amb expressions originals. Però això suposa sempre la cordial fidelitat a allò que ha estat garantit pel Magisteri suprem de l'Església i pel Magisteri ordinari dels pastors propis, com és el cas d'un concili provincial.

L'arquebisbe president del nostre Concili, Mons. Ramon Torrella, va afirmar en el seu discurs de clausura: «Hem viscut l'experiència eclesial del Concili amb fidelitat a les decisions del Concili Vaticà II i, amb sincera voluntat de renovació i conversió, deixant-nos evangelitzar per a ser millors evangelitzadors».

Sant Pau VI feia encara una altra observació. Deia que la renovació conciliar no es pot mesurar només pels canvis de costums o per les normes externes, sinó per quelcom més profund i només perceptible a més llarg termini: el canvi de posicionaments mentals i el canvi de certes resistències del cor. La primera transformació, i la més important de totes, és la que anomenem conversió del cor. Cal renovar espiritualment la mentalitat, com diu sant Pau en la carta als Efesis, es a dir, pensar d'una altra manera. És aquí on comença, deia de manera contundent Pau VI, tota reforma i l'anhelat *aggiornamento*.

V. A MANERA DE BALANÇ

Les delegacions diocesanes i els diversos secretariats interdiocesans han revisat i adaptat els seus estatuts i procediments a la llum i a la lletra de les resolucions del CPT, després d'una reflexió seriosa.

S'han redactat els directoris demanats pel CPT, encara que no tots. Però sí uns que són molt importants: el de la parròquia i de l'arxiprestat i el de la iniciació cristiana, promulgats a tots els bisbats amb seu a Catalunya.

La sort i l'èxit pastoral del CPT, la seva influència en l'activitat i en l'estil pastoral, la disponibilitat a una acció conjunta dels bisbats de Catalunya, la desitjada i proclamada unitat pastoral, tan ben tractada –i d'una manera àmplia– en el capítol quart del nostre concili, tot això està molt lligat a la vigència efectiva dels principis doctrinals i de les propostes pastorals del Vaticà II.

Cal un esforç notable i visible per harmonitzar les opinions i les propostes de la jerarquia amb els sentiments i les diferents opinions del Poble de Déu. La jerarquia no pot dissimular i aigualir el tresor de la Revelació, que és de tots. Cal apropar actituds, reconèixer i respectar les distintes funcions i responsa-

bilitats i comprendre i respectar les diferents sensibilitats. La cultura actual és marcadament científica i menys humanista que la que imperava fins no fa pas tants anys, sobretot en els àmbits eclesiàstics. Tots, també la jerarquia, som deïebles de Jesucrist i, amb ell, fills de Déu Pare. El do de l'Esperit Sant rebut en els sagraments del Baptisme i de la Confirmació, i el que es rep en els distints graus del sagrament de l'Orde, determinen les diferents funcions i responsabilitats, que s'han de reconèixer i respectar per part de tots. Sobretot la llibertat de l'Esperit Sant, present i actiu en tots els estaments del Poble de Déu.

Avui sembla que, després d'una eufòria potser excessiva i d'interpretacions abusives, ens hàgim cansat o s'hagi volgut corregir tant, que potser estem travessant una etapa amb una barreja d'enyorament, correcció i perplexitat. Tanmateix, tant el Concili ecumènic com el provincial nostre porten el segell d'autenticitat eclesial.

El període preconciliar, que sembla que alguns enyoren mitificant-lo, no va ser pas tan gloriós com es pensen. Perquè, de fet, se sentia arreu la necessitat de canvi i hi havia profetes veritables que l'anunciaven i moviments seriosos que el preparaven, com els ja esmentats: litúrgic, bíblic i ecumènic i, a més, la *Nouvelle Théologie* i l'empenta dels moviments d'apostolat seglar. No hi ha retorn al passat. És passat! Vindicar-lo, és estèril!

VI. REPTES PENDENTS

La Conferència Episcopal Tarraconense (CET) és viva i operant. Els bisbes dels deu bisbats amb seu a Catalunya exerceixen el seu ministeri amb esperit col·legial. Ho fan palès amb les tres o quatre trobades anuals amb sincera col·legialitat afectiva. El repte pot ser una més efectiva col·legialitat. Fer visible el compromís d'avançar fent camí sinodalment i afrontant els reptes constantment nous que ens presenta la societat que hem d'evangelitzar.

Amb la nova configuració de les dues províncies eclesiàstiques, els respectius arquebisbes i els bisbes sufraganis han mantingut ferm el compromís amb la CET. Amb vista a l'efectivitat, cal potser harmonitzar els dos arquebisbats i les dues províncies eclesiàstiques. I potenciar les províncies, que, encara que ben diferenciades pel nucli central de la capitalitat i les comarques escampades per tot el Principat, tenen unes característiques ben homologables i poden adequar-se ben bé al que prescriu la resolució 138.

Penso que cal tornar a valorar degudament les províncies eclesiàstiques. Poden ser l'instrument més vàlid i, alhora, acreditat amb l'aval de la venerable tradició eclesial, per aconseguir una efectiva descentralització i donar

una efectiva participació sinodal a les conferències episcopals. El servei pastoral i l'evangelització real de Catalunya necessiten l'exercici col·legial dels seus pastors. Un exercici que sigui sincerament afectiu i fermament efectiu. La CET ho garanteix.

Hi ha dos fets que cal tenir molt en en compte i que presenten nous reptes. Ja no es pot parlar del món urbà i del món rural com si fossin dos mons ben diferenciats. Les emissions de ràdio, les cadenes de televisió i les modernes xarxes de comunicació arriben als racons més llunyans de la nostra geografia. Els fills dels pagesos es llicencien i es doctoren a les nostres universitats com els fills de les grans ciutats. Cert que es pot parlar de trets i característiques diferents, però la base cultural, ben determinant, és la mateixa.

L'altre fet és la creixent mobilitat humana. Tenir fills i germans a l'estranger i als continents més allunyats és cada cop més normal. I d'aquí venen ja ara –i en vindran molts més– uns compromisos comercials, culturals i familiars.

El CPT es mostra ben obert i compromès a la integració, motivat pel fet de la immigració que contempla. El repte ara és més fort i, potser, fins i tot més greu.

És clar que el que més urgeix sempre, i particularment avui, davant els grans reptes que tenim plantejats, és la conversió dels cors i de les mentalitats. Però també són moltes les reformes ineludibles que cal afrontar, aquí amb la guia del nostre CPT. L'objectiu del Concili és decididament diocesà, amb una clara disponibilitat de col·laboració interdiocesana i amb el sentit profund d'una unitat pastoral de la Tarraconense.

Tornarà el Vaticà II. Joan Pau II ho va profetitzar. Va dir que el Concili Vaticà II guiarà els passos de l'Església en la travessia del segle XXI. I amb el Vaticà II, el CPT pel que fa a concretar-lo i aplicar-lo a Catalunya. Com ja hem dit més amunt, el CPT i les seves resolucions miren al futur i s'hi projecten. Si circula l'aire fresc de les benaurances i se superen les pors, el cos doctrinal i els objectius i l'estil pastorals del CPT de 1995 seran ben útils i se'n veurà la validesa. Perquè el CPT és ben viu. L'impuls i les resolucions del nostre Concili de 1995, com l'impuls i els textos del Vaticà II, són presents i els tenim a l'abast, com un do de l'Esperit. Han de ser, per a un temps venidor molt llarg, referència obligada.

Per dur a terme a casa nostra el que proposa el papa Francesc a *La joia de l'Evangelí*, el Concili Provincial Tarraconense de 1995 marca uns objectius concrets i n'assenyala el camí i l'estil.

+ CARLES SOLER I PERDIGÓ
Bisbe emèrit de Girona

MEMÒRIA DEL CURS 2019-2020

Difusió

El *Butlletí de l'Església de Girona*, com cada any, va publicar un resum del més important del programa de l'ISCRG (núm. juliol-setembre 2019, p. 347-354). A finals de juliol també es va distribuir el programa definitiu en la seva versió impresa i es va posar al web del Bisbat. Paral·lelament a l'edició del programa imprès es van distribuir, tant en el primer quadrimestre com en el segon, uns tríptics que ressenyaven breument els diversos cursos.

Els dies 11 i 31 d'agost el *Full Parroquial* va publicar uns escrits breus d'informació sobre l'ISCRG en general i sobre els cursos de la DECA en particular. I uns dies més tard, el 15 i el 22 de setembre es varen fer diversos recordatoris dels dies de matrícula i dels actes de la inauguració del curs. La revista *El Senyal* del mes de setembre va dedicar una breu ressenya de la Càtedra de Ciències i Humanitats Dr. Bofill.

Durant l'estiu es van visitar molts arxiprestats i parròquies del Bisbat per tal d'informar i entregar el programa imprès.

En el transcurs de la primera quinzena de setembre es va impartir el curs *Programem-lo*, destinat al reciclatge dels professors de Religió: d'aquest curs en va sortir una petita ressenya al *Full parroquial* del dia 16 de setembre.

Primer Quadrimestre

Per indicació de la Delegació episcopal d'ensenyament, i davant la manca de professors de Religió de primària, es va demanar que durant la darrera setmana d'agost i la primera quinzena de setembre s'impartissin les classes de DECA de primària. Es varen fer dos cursos: *Pedagogia i didàctica de la religió i Misteri de Déu*.

Es varen iniciar les classes el dilluns 16 de setembre.

Els actes solemnes d'inici de curs van tenir lloc el dijous 26 de setembre. A la reunió de professors es va informar sobre les matrícules i les classes, particularment sobre els cursos de DECA. Hi va haver la Missa, presidida pel Sr. Bisbe. I a continuació, la lliçó inaugural, que va tractar el tema: "Què és l'humà? Breu cop d'ull a tres respostes des de l'antropologia filosòfica". Aquesta lliçó va anar a càrrec del prof. Llic. Jaume Julià i Vidal, i va ser publicada al núm 30 de *Quaderns*. A la revista *El Senyal* (octubre, p. 14) es va publicar una ressenya de la lliçó inaugural.

El dia 13 de novembre va tenir lloc la primera reunió de Consell d'Institut. Es va parlar de la matrícula i del funcionament de l'Institut durant el curs i de la col·laboració amb els altres organismes i activitats del Bisbat: formació dels diaques, Escola Diocesana de Catequistes i Pastoral familiar. Es va facilitar informació sobre el cicle de sessions *Teologia A Prop* previstos a Banyoles, Figueres, Olot, el Maresme i la Selva.

Durant el curs el director va assistir, a la Facultat de Teologia de Catalunya, a les reunions de directors d'Instituts de Catalunya i Balears i a les del Senat de l'Ateneu Universitari Sant Pacià. Aquests reunions trimestrals varen ser el 20 de novembre, el 8 de gener i el 27 de maig; aquesta darrera en format virtual.

El dia 19 de desembre va tenir lloc la celebració anticipada del Nadal. Es varen cantar nades i recitar diversos poemes. També hi va haver un piscolabis.

Del 13 al 16 de gener es varen fer les inscripcions per als exàmens extraordinaris, i el 16 va ser el darrer dia de classe del primer quadrimestre. Els exàmens ordinaris i la matrícula per al segon quadrimestre es varen fer del 20 al 30 de gener.

Segon quadrimestre

El segon quadrimestre es va iniciar el dia 3 de febrer. El dia 26 del mateix mes es va celebrar el Dimecres de Cendra amb la Missa i la imposició de la cendra, a la capella del quart pis.

Seguint les directrius emanades del Bisbat i del Departament de Salut es varen tancar les classes els darrers quinze dies del segon trimestre. Des de Pasqua fins a la fi del curs, és a dir, tot el tercer trimestre, i amb motiu del confinament pel coronavirus, es varen impartir totes les classes a través de l'aula virtual. El suport tècnic va ser facilitat per la Facultat de Teologia de Catalunya. Tant els professors com els alumnes es varen emmotllar perfectament a aquest nou sistema imposat per la pandèmia.

Els dies del 6 al 16 d'abril corresponien a les vacances de la Setmana Santa. Les classes es varen reprendre, en la modalitat virtual, el dia 20.

El divendres 8 de maig va tenir lloc la segona reunió del Consell d'Institut, aquesta vegada d'una manera virtual. A aquesta reunió Mn. Jordi Font ja hi va assistir com a representant de la Facultat de Teologia de Catalunya. Es va fer un seguiment de com anaven aquests mesos les classes per l'aula virtual. La valoració va ser positiva. Es va quedar que cada professor faria

els exàmens per l'aula virtual i per correu electrònic. També es va suprimir la celebració de final de curs.

Durant aquest curs hi han hagut 43 alumnes matriculats als cursos reglats de l'ISCRG:

- 11 en el curs de diaques.
- 34 a l'Escola Diocesana de Catequistes.
- 13 alumnes han fet la DECA de primària o secundària.
- Alguns alumnes de l'Institut han participat també al curs d'Iconografia Cristiana del Dr. Campo.
- Un centenar llarg de persones han assistit, allà on s'ha pogut fer totalment –o parcialment, a causa de la pandèmia–, al cicle de sessions *Teologia A Prop.*

Direcció

Havent acabat Mn. Pere Carreras el segon quinquenni com a director de l'ISCRG, al Consell d'Institut del mes de maig es va proposar l'elaboració d'una terna de professors estables a fi de ser votada i traslladada al Sr. Bisbe amb vista al nomenament del nou director.

El dia 17 de juliol, Mons. Joan Josep Omella, Gran Canceller de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, va signar el nomenament de Mn. Josep Casellas com a director de l'ISCRG per a un període de cinc anys, i així ho va comunicar al bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo, moderador de l'ISCRG, el qual va nomenar Mn. Pere Carreras com a sotsdirector de l'ISCRG.

Publicacions de l'ISCRG

Quaderns de l'Institut Superior de Ciències Religioses

La finalitat dels "Quaderns" és la de publicar aquells estudis o treballs, sobretot dels nostres professors, sobre temes diversos de l'àmbit de les diverses matèries que s'imparteixen a l'Institut, amb una atenció especial a la Teologia i a la Sagrada Escriptura. La nostra pretensió aspira a oferir als interessats almenys dos quaderns anuals. Es poden adquirir a la Secretaria de l'Institut o a la llibreria diocesana (Casa Carles).

Números publicats:

1. Joan NASPLEDA, *La interpretació de la Bíblia en l'Església. Perspectives del Document de la Pontifícia Comissió Bíblica de 1993*. (octubre 1996).
2. Joan TORRA, *Misteri Pasqual, Misteri del Temps. A propòsit de la Carta apostòlica Tertio millennio adveniente 9-10*. (juny 1997).
3. Josep M. MARQUÈS, *Cultura i art d'Església a la Diòcesi de Girona: 1986-1997*. (octubre 1997).
4. Maria CLAUSTRE SOLÉ, *La situació de la dona en el temps de Jesús i l'actitud de Jesús envers la dona*. (juny 1998).
5. Josep PUIG, *Fe i descreença, avui. Aproximació a les reflexions d'un teòleg contemporani: Josep M. Rovira i Beloso*. (octubre 1998).
6. Pere GUBAU, *Walter Benjamin. Alguns aspectes del seu pensament*. (octubre 1999).
7. Joan PLANELLAS, *La Maternitat de l'Església. Algunes reflexions per a la recuperació d'aquest concepte a l'Església d'avui*. (octubre 2000).
8. Josep M. SOLER, *Només la Bíblia i el diari? Una manera peculiar de fer teologia al s. XXI*. (juny 2001).
9. Lluís SUÑER, *Trets més significatius d'una espiritualitat cristiana per al segle XXI*. (octubre 2001).
10. Pius TRAGAN, *La Bíblia: entre la indiferència i l'obstinació. Defensa d'una comprensió raonable de l'Escriptura*. (juny 2002).
11. Jaume ANGELATS, *Llegir la Bíblia des d'una nova innocència. Aproximació a la proposta hermenèutica de Paul Ricoeur*. (octubre 2002).
12. Joan BUSQUETS, *El Papa Joan XXIII, benaurat i benvolgut*. (juny 2003).
13. Joaquim GIOL, *Thomas Mann: "Josep i els seus germans"*. (octubre 2003).
14. Jordi SIDERA, *El diàleg entre cultures en el temps de Ramon Llull. Reflexions per als nostres dies*. (octubre 2004).
15. Narcís M. AMICH, *Felix de Gerunda: Gènesi i evolució d'un culte gironí a l'antiguitat tardana (s. IV-VIII)*. (juny 2005).
16. Jordi FONT, *Rerefons estacional en l'organització de l'Any Litúrgic*. (octubre 2005).
17. Joan M. AMICH, *Néixer de nou. La institució del catecumenat, element dinamitzador de les nostres pràctiques eclesials*. (octubre 2006).
18. Joan CARRERAS PÉRA, *Cultura popular i Església*. (2007)
19. Joan BUSQUETS i DALMAU, *Memòria acadèmica de Josep M. Marquès*. (2008)

20. Narcís COSTABELLA i CASAS, *Caritas in veritate. Una aproximació a la pastoral.* (2009)
21. Joan PLANELLAS i BARNOSELL, *Els estudis teològics en el «Procés de Bolonya».* (2010) Memòria curs 2009-2010
22. Jordi REIXACH MASACHS, *De belles pedres a veritables valors.* (Setembre 2011) Memòria curs 2010-2011
23. Josep CASELLAS i MATAS, *El Concili i els signes dels temps.* (Setembre 2012) Memòria curs 2011-2012
24. Joan FERRER COSTA, *De la Sagrada Escripura a les representacions.* (Setembre 2013) Memòria curs 2012-2013
25. Pere MICALÓ, *La classe de religió confessional catòlica als centres públics. Estat de la qüestió i propostes de futur.* (Setembre 2014) Memòria curs 2013-2014
26. Joan BABURÉS i NOGUER, *Cal anar a missa el diumenge?* (Octubre 2015) Memòria curs 2014-2015
27. Margarita BOFARULL BUÑUEL rscj, *Amoris Laetitia. Misericòrdia i tendresa en l'Església.* (Setembre 2016) Memòria curs 2015-2016
28. Pere CARRERAS CABALLÉ, *Luter en el cinquè centenari de la Reforma.*(Setembre 2017) Memòria curs 2016-2017
29. JOAN NASPLEDA, *El moviment Bíblic a Catalunya durant el primer terç del segle XX. Persones i obres.*(Setembre 2018) Memòria curs 2017-2018
30. JAUME JULIÀ VIDAL, *¿Què és l'humà? Breu cop d'ull a tres respostes des de l'antropologia filosòfica.* (Setembre 2019) Memòria curs 2018-2019

